

NAGYSZERDA

I.

REGGELI ISTENTISZTELET

*A hat zsoltár (3, 37, 62, 87, 102, 142.) után alleluját énekelünk a saját dallamú
8. hangra*

Tropár 8. hang (saját dallam)

Íme, a vőlegény jó éjféلكor * és boldog a szolga, kit virrasztva *
ámde méltatlan, kit lustálkodva talál. * Vigyázz, ó én lelkem, * és
sok álommal ne terheld magad, * nehogy a halálra adatván * a
mennyországból kivettessél, * hanem serkenj föl, kiáltván: * Szent,
szent, szent vagy Isten, *' az Istenszülő kedvéért könyörülj rajtunk!

(háromszor)

▶ *(hangfelvétel)*

*Az első zsoltárcsoport (101-104. zsoltár) után kathizma 3.
hang. Minta: A te szüzességed...*

A parázna asszony hozzád járult, Emberszerető, * s könnyekkel
vegyített illatszerrel megkenté lábadat, ** és parancsodra megsza-
badult gonoszságának rossz szagától. * Kegyelmedet élvezte a hálát-
lan tanítvány is, * de ő elvetette magától azt, * és a kapzsiság sarába
beesüllyedt, ** és áruba bocsátott téged, Krisztus. *' Dicsőség a te
könyörületednek!

Dicsőség... most és... ugyanez

*A második zsoltárcsoport (105-108. zsoltár) után kathizma 4.
hang. Minta: Hamar előzz meg...*

Júdás a pénzvágy bűvöletében * álnokul azon mesterkedett,
Uram, * hogy téged, az élet kincsét, eladjon. * Azért mámorosan
rohan a zsidókhoz, * és így szól a törvényszegőkhöz: * „Mit adtok
nekem, és én kezetekbe adom, *' hogy őt megfeszítsétek!”

Dicsőség... most és... ugyanez

A harmadik zsoltárcsoport (109-117. zsoltár) után kathizma 1. hang. Minta: A te sírodat...

A bűnös kéjő jajgatva kiáltott hozzád, Irgalmas, * és a hajával buzgón törölgette szeplőtelen lábaidat. * Szíve mélyéből sóhajtott fel: * Ne taszíts el, és ne iszonyodj tőlem, Istenem, * de fogadj el engem megtérésemben, *’ és üdvözíts, mint egyetlen Emberszerető!

Dicsőség... most és... ugyanez

Evangelium: Jn 12,17-50

Abban az időben tanúságot tett a nép, amely ott volt, amikor Jézus Lázárt előhívta a sírból és feltámasztotta a halálból. Azért is vult ki eléje a sokaság, mert hallották, hogy ezt a csodajelet művelte. A farizeusok ezért így szóltak egymáshoz: „Látjátok, hogy semmire sem mentek. Lám, az egész világ őutána megy.” Azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen, volt néhány görög is. Ezek tehát odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából származott, és kérték őt: „Uram, látni szeretnénk Jézust.” Fülöp elment, és szólt Andrásnak, mire András és Fülöp szólt Jézusnak. Jézus ezt válaszolta: „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földbe hullott gabonaszem meg nem hal, egymaga marad, ha viszont meghal, sok termést hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az örök életre őrzi meg azt. Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Azt, aki nekem szolgál, meg fogja tisztelni az Atya.

Most megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám, szabadíts meg ettől az órától; de hiszen ezért jöttem, ezért az óráért. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” Erre szózat hangzott az égből: „Megdicsőítettem, és ismét meg fogom dicsőíteni.” Az ott álló tömeg ennek hallatára azt mondta, hogy mennydörgött. Mások így szóltak: „Angyal beszélt vele.” Jézus azt felelte: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok. Ítélet van most a világ felett, most fogják kivetni ennek a világnak fejedelmét. Én pedig, ha majd föl-

magasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni. A tömeg így válaszolt: „Mi úgy hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad. Hogyan mondhatod akkor, hogy föl kell magasztaltatnia az Emberfiának? Ki ez az Emberfia?” Jézus tehát így válaszolt nekik: „Még egy kis ideig veletek van a világosság. Addig járjatok, amíg tiétek a világosság, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen benneteket! Aki sötétben jár, nem tudja, hová megy. Amíg tiétek a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek!” Ezeket mondta Jézus, aztán elment, és elrejtőzött előlük. Jóllehet ennyi csodajelet művelt előttük, mégsem hittek benne, hogy beteljesedjék Izajás próféta szava, amit mondott: „Uram, ki hitte, amit hallottunk, és az Úr karja ki előtt vált nyilvánvalóvá?” Azért nem tudtak hinni, mert ugyancsak Izajás ezt is megmondta: „Megvakította szemüket, és megkeményítette szívüket, hogy ne lássanak a szemükkel, és ne értsenek a szívükkel, nehogy megtérjenek, és meggyógyítsam őket.” Ezeket mondta Izajás, amikor látta dicsőségét, és beszélt róla. Mindazonáltal a főemberek közül is sokan hittek benne, de a farizeusok miatt nem vallottak színt, nehogy kizárják őket a zsinagógából. Mert többre tartották az emberi dicsőséget, mint az Isten dicsőségét. Jézus pedig fennhangon hirdette: „Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött engem, és aki engem lát, azt látja, aki küldött engem. Világossággul jöttem a világba, hogy mindaz, aki hisz bennem, ne maradjon a sötétségben. Ha valaki hallja az én beszédeimet, de nem hisz, én nem ítélem el, mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy üdvözítsem a világot. Van annak bírója, aki elutasít, és nem fogadja el beszédeimet: a tanítás, amelyet elmondtam, az ítéli el az utolsó napon. Mert nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött engem, az Atya adott parancsot nekem, mit mondjak, és mit beszéljek, és tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amiket tehát beszélek, úgy mondom el, amint mondta nekem az Atya.”

50. zsoltár.

KÁNON

III. ÓDA 2. HANG

A hitnek köszikláján megerősítvén * fölnyitottad számat ellen-ségeim ellen, * s megörvendeztetted lelkemet, * hogy így zengjek neked: * Nincs oly szent, mint a mi Istenünk, * és nincs olyan igaz, mint te, Uram!

Hivalkodva és gonosz szándékkal gyűlt össze a törvényszegők főtanácsa, hogy elítélje a Szabadítót, téged, Krisztus, kinek mi ezt zengjük: Te vagy a mi Istenünk, és nincs más olyan igaz, mint Te, Uram!

A törvényszegők szörnyű tanácsa istenellenes lélekkel azt fon-tolgatja, hogy haszontalan latorként elítélje Krisztust, akinek mi ezt zengjük: Te vagy a mi Istenünk, és nincs más szent rajtad kívül, Uram!

Katavásziaként megismételjük az irmoszt.

Konták

4. hang. Minta: Aki önként...

Bár a bűnös asszonyt is felülmúlva vétkeztem, ó Jóságos, * soha könnyekkel még neked nem áldoztam. * Azért csöndben borulok le eléd, * tisztaságos lábadat csókolgatva. * Mint Uralkodóm, adj bűn-bocsánatot nekem, * ki hozzád így kiáltok: * Szabadíts meg engem annak szennyéből, mit műveltem!

► *(hangfelvétel)*

Ikosz:

A hajdan bűnös nő egyszerre tiszta lett, s a rút bűn műveit és a testi élvezeteket meggyűlölte. Megfontolta ugyanis, hogy mekkora szegényt érnek és mekkora büntetést kénytelenek majd elviselni a paráznák és kicsapongók. Ezek között az első én vagyok, és ezért rettegek, s mégis esztelenül megmaradok megszokott gonoszságaimban. A parázna nő viszont megrendülve igyekezett a Megváltó-

hoz, akihez így kiáltott: Irgalmas és Emberszerető, szabadíts meg engem annak szennyéből, mit műveltem!

SZINAXÁRION

A szent nagyszerdán az isteni ihletésű atyák rendelkezése szerint arra a parázna nőre emlékezünk, aki az Urat illatszerrel megkenté, mert ez nem sokkal az üdvözítő kinszenvedés előtt történt.

Kenetet öntött az asszony Krisztus testére,
s ezzel már elővételezte Nikodémus kenetét.

Miután az Úr bevonult Jeruzsálembe, és a leprás Simon házában tartózkodott, egy parázna nő járult elébe, és ő öntötte a fejére az itt említett drága kenetet. Ennek a jótettnek az emléke éppen azért is került mára, hogy az Üdvözítő szava szerint világszerte mindenütt és mindenkinek hirdessék az ő igen buzgó cselekedetét.

Vajon miféle benső indíttatásra jött oda hozzá ez az asszony? Mert észrevette Krisztus együttérzését és a mindenki felé tanúsított nyitottságát. Főként most, amikor azt látta, hogy ő a leprás házába tért be, akit a törvény tisztátalannak tartott és tiltotta a vele való közösséget. Arra számíthatott tehát ez a nő, hogy az ő lelkének súlyos baját is ugyanúgy elviseli majd Jézus, mint ennek a leprásnak a betegségét, így hát amikor ő asztalhoz telepedett, ez fejére öntötte a mintegy háromszáz dénár vagyis három ezüst értékű kenetet (ami hatvan asszariosz, vagyis tíz pénzérmének felel meg). Ezért rátámadtak a tanítványok, különösen is Júdás. De Krisztus megvédte őt, nehogy meggátolják az ő jó szándékát. Aztán saját temetésére tett utalást, s egyúttal Júdásnak szemére hányta árulását. Az asszonyt pedig abban a megtiszteltetésben részesítette, hogy a jócselekedetét világszerte mindenütt hirdetni fogják.

Megjegyzendő még, hogy bár egyesek úgy tartják, hogy valamennyi evangélistánál ugyanarról az egy bűnös nőről van szó, ez nem igaz. Aranyszájú Szent János szerint az első három evangélistánál ugyan még egy és ugyanaz az asszony szerepel, akit parázna nőnek neveztek, János evangéliumában viszont már nem ugyanerről van szó, hanem egy tisztességes életű, csodálatra méltó asszonyról, Lázár nővéréről, Máriáról, akit Jézus szeretett, s nem úgy, mint valamiféle hajdani kéjnököt.

Tehát ez utóbb említett Mária hat nappal húsvét előtt a saját betániai házában kente meg illatszerrel a vacsorához letelepedett Jézust, s miután az ő csodálatos lábaira öntötte azt, a hajával törölgette. Igen nagy értékű olajat használt ehhez, mert azt Istennek ajánlotta föl drága illatáldozatul. Nyilvánvaló ugyanis, hogy az áldozatbemutatók során olajat is ajánlottak fel Istennek, s magukat a papokat is olajjal kenték fel. Jákob pedig hajdan szintén olajjal szentelt egy oszlopot Istennek. Úgy ajánlotta föl tehát Mária is ezt a Mesternek, mint Istennek, s egyúttal hálóját is leróta a föltámasztott bátyjának új életéért. Ezért neki itt nem ígért további jutalmat Jézus; s ezúttal csak Júdás morgott, mert olyan pénzsóvár volt. A másik, a parázna nő viszont most, húsvét előtt két nappal jött, amikor Jézus szintén Betániában tartózkodott, csak épp a leprás Simon házában, ahol szintén éppen asztalhoz telepedett. Szent Máté és Márk elbeszélése szerint ez a bűnös nő ott a fejére öntötte ezt a drága illatszert, s ezen akkor még a tanítványok is méltatlankodtak, mert bizonyára már előre világosan átlátták a szándékát, és hogy Krisztusnál mekkora irgalmasságot igyekszik elnyerni. S ennek a nőnek ő jutalmat adott: mégpedig azt, hogy ezt a jótettét világszerte dicsőítik majd. Egyesek egyébként azt gondolják, hogy csak egy ilyen asszonyról van szó, de Aranyaszájú János azt állítja, hogy két ilyen asszony is volt. Sőt olyanok is vannak, akik három ilyen nőről is említést tesznek: mégpedig az említett kettőről, akik közvetlenül az Úr szenvedése előtt tették meg ezt, s még ezek előtt egy harmadikról – vagyis tulajdonképpen egy ezeket megelőzőről –, aki még korábban, az evangélium hirdetése során vitte végbe ugyanezt, s aki maga is bűnös kéjő volt. Szerintük ő nem a leprás Simonnak, hanem a farizeus Simonnak a házában öntötte kenetét Jézus lábára, aki ott akkor egyedül volt – úgyhogy ott akkor csak a farizeus botránkozott meg. Ezt az asszonyt is megjutalmazta az Úr, de kizárólag azzal, hogy bűnbocsánatban részesítette. Erről csak szent Lukács számolt be evangéliumának közepe táján, s így mondja ezt el, ahogyan itt leírtuk. Ennek a bűnös nőnek a története után ő így folytatja a beszámolót: „Ezután pedig történt, hogy Jézus bejárta a városokat és a falvakat, és hirdette Isten országának evangéliumát.” Ebből már nyilvánvaló, hogy ez nem a kinszenedés hetében történt. Tehát az időpontnak, a Jézust fogadó vendéglátóknak és helynek, továbbá a szereplőknek és a házaknak és végül a megkenés módjának a különbségei alapján lehetne úgy is következtetni, hogy három ilyen asszony lehetett: ezek közül kettő parázna nő volt, a harmadik pedig Lázárnak a nővére, aki éppen rendkívül tiszt-

teletreméltó életével tűnt ki. S akkor az egyik ilyen ház lehetett a farizeus háza, a másik a leprás Simon háza Betániában, a harmadik pedig Mária és Márta – vagyis Lázár nővéreinek háza szintén Betániában. Eszerint akkor két ilyen vacsorán volt Jézus, és mindkettő Betániában volt. Az első hat nappal húsvét előtt Lázár házában, amikor velük evett Lázár is, ahogyan a Mennydörgés fia elbeszéli ezt a következő szavakkal: „Hat nappal húsvét előtt Jézus Betániába ment, ahol a halott Lázár volt, akit Jézus aztán föltámasztott halottaiból. Vacsorát rendeztek a tiszteletére, és Márta főlszolgált. Lázár meg együtt telepedett le vele az asztalhoz. Mária pedig vett egy font valódi nárduszból készült drága olajat, s megkenete vele Jézus lábát, aztán meg hajával megtörölte.” (Jn 12,1-3).

A másik ilyen vacsora pedig húsvét előtt két nappal volt, amikor Krisztus újra Betániában járt, de ezúttal leprás Simon házában. Ott a parázna nő értékes kenettel járult hozzá, amint Máté mondja ezt el Jézusnak a tanítványokhoz intézett szavaival kezdve: „Tudjátok, hogy két nap múlva húsvét lesz...” Aztán egy kicsit később folytatja: „Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában tartózkodott, odajött hozzá egy asszony. Alabástrom edényben drága illatos olajat hozott, s az asztalhoz telepedett Jézus fejére öntötte.” (26,6-13) Márk szövege is megegyezik ezzel, hiszen ő így számol be erről: „Két nappal a húsvét, a kovásztalan kenyér ünnepe előtt... Jézus Betániában a leprás Simon házában tartózkodott, és asztalnál ült, amikor odalépett hozzá egy asszony...” (14,3). Akik pedig úgy értelmezik, hogy mind a négy evangélium szerint egy és ugyanaz a nő járult oda, hogy megkenje illatszerrel az Urat, egynek tartják Simon, farizeust és a leprás Simont, sőt ezt némelyek még Lázár és nővérei, Mária és Márta apjával is azonosítják. Mindenesetre, akik ezzel együtt úgy vélik, hogy egy és ugyanaz volt a vacsora és a vendéglátó Betániában lévő háza azonos volt azzal is, amelyikben külön elő volt készítve egy szoba az emeleten a titokzatos, utolsó vacsorára, nem helyesen gondolkodnak. Mert ezt a két vacsorát Jézus Jeruzsálemben kívül, Betániában fogyasztotta el, hat illetve két nappal a törvény szerinti húsvét előtt, amikor a két asszony különféle módon kenetet is hozott Krisztusnak, a titkos vacsora és az emeleti terem viszont Jeruzsálem városában volt előkészítve, egy nappal a törvény szerinti húsvét és Krisztus kínszenvedése előtt; mégpedig egyesek szerint egy ismeretlen ember házában, mások véleménye szerint pedig Jézus kebelbarátjának és kedves tanítványának, Jánosnak a házában, a szent Sionon, ahol később együtt el is rejtőztek a tanítványok a zsidóktól való félelmükben, s

aztán itt ért hozzá Tamás a feltámadt Úrhoz. Itt történt a Szentlélek eljövetele is pünkösdkor, és még sok más kimondhatatlan és titokzatos dolog.

Ezért tehát számomra az tűnik elfogadhatónak, hogy Aranyszájú Szent Jánosnak a véleménye lehet a pontosabb, aki szerint ilyen két asszony volt: az egyik a három evangélistánál szereplő bűnös és parázna asszony, aki Krisztus fejére drága kenetet öntött. A másik pedig a Jánosnál szereplő Mária, Lázár nővére, aki Krisztus isteni lábaira hozta és öntötte rá ezt. S volt egy vacsora Betániában, amelytől különbözik a titkos, utolsó vacsora. Ez egyébként is nyilvánvaló, hiszen csak a parázna nőről szóló elbeszélés végeztével küldi el tanítványait az Üdvözítő a városba, hogy készítsék elő a pászka vacsorát. Azt mondja nekik: „Menjetek a városba egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni, hogy nálad tartom tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.” A másik evangélistánál pedig: „Ott találkoztok egy vízeskorsót vivő emberrel, és ő mutatni fog nektek az emeleten egy tágas, étkezésre berendezett termet. Ott készítsétek el! Azok pedig elmentek, és a városba érve mindent úgy találtak, ahogyan ő megmondta nekik. El is készítették a húsvéti vacsorát” – tudniillik a törvény szerinti pászka időpontja már nagyon közelgett. S Jézus odaérkezve ezt ünnepelte meg a tanítványaival, ahogyan Aranyszájú Szent János mondja. Aztán pedig a titkos vacsora során, mégpedig a szent lábmosás végeztével, Jézus ugyanahhoz az asztalhoz telepedve adta át a mi pászkánkat, ahogy ezt Aranyszájú Szent János elmondja. Ez tehát így volt.

Az isteni ihletésű János valamint Márk evangélista még a kenet fajtájáról is beszámolt: hogy tudniillik valódi és drága nárduszenetről volt szó. „Valódinak” pedig azt szokták nevezni, ami igazi, nem hamisított, tehát aminek a tisztasága megbízható. Csak az elsőrendű és különleges drága kenetnek lehetett ilyen elnevezése. Szent Márk hozzáteszi, hogy az edényt az asszony nagy sietségében összetörte. Ez szűknyakú, szerinte alabástrom edény volt, amely Szent Epiphániosz szerint üvegből, és emberi kéz közreműködés nélkül készült, ezért nevezték így: bikion. Ezt a kenetet sokféle illatszerből állították össze, főként szmirna-virágból, jóillatú fahéjból, vagyis illatos nádból és olajból.

Krisztus Istenünk, aki a szellemi miróval lett fölkenve Messiássá, az ő sok szenvedése által irgalmazzon nekünk és könyörüljön rajtunk, mint egyetlen szent és emberszerető! Amen.

VIII. ÓDA

A zsarnok parancsszava * hajdan szerfölött kemény volt, * s a kemencét hétszer melegebbre tüzesítették. * S a királyi parancsot megszegő * belevetett ifjak * mégsem égtek meg, * hanem ezt hangoztatták: * Énekeljétek az Urat, az Úrnak minden művei, * és magasztaljátok őt mindörökké!

Az asszony kiöntötte drága illatszerét a te isteni és főséges fedre, Uralkodó Krisztus, és tisztátalan kezével átölelte szeplőtelen lábadat, ezt hangoztatva: Énekeljétek az Urat, az Úrnak minden művei, és magasztaljátok őt mindörökké!

A bűnökkel terhelt asszony könnyeivel mossa lábadat, és hajával törölgeti azt, s így élete nem siklott ki végül a megváltás tetteitől, hanem ezt hangoztatja: Énekeljétek az Urat, az Úrnak minden művei, és magasztaljátok őt mindörökké!

Megvan a váltság a megtérőnek az Üdvözítő irgalmassága és az ő könnyeinek patakszása folytán, amelyben a bűnvallomás során megtisztult, és szégyenkezés nélkül hangoztatta: Énekeljétek az Urat, az Úrnak minden művei, és magasztaljátok őt mindörökké!

Dicsérjük, áldjuk, imádjuk az Urat...

Katavásziaként megismételjük az irmoszt.

IX. ÓDA

Jertek, magasztaljuk tiszta lélekkel * és szeplőtelen ajkakkal * Emmánuel szeplőtelen, tisztaságos Anyját, * és általa tárjuk könyörgésünket * a tőle született elé: * Kegyelmezz lelkünknek, Krisztus Isten, * és üdvözíts minket!

Hálátlanul és gonoszságra törekedve a Mester értékének megfelelő árat követel a gonosz Júdás, és áruba bocsátja az istenszeretet kegyelmét, amely által a bűnös megszabadul adósságaitól. Kegyelmezz lelkünknek, Krisztus Isten, és üdvözíts minket!

Júdás a törvénszegő vezetőkhöz siet, és így szól: „Mit adtok nekem, ha kezetekbe adom Krisztust, akit el akartok fogni?” Így

adta el pénzért Krisztus barátságát Júdás. Kegyelmezz lelkünknek, Krisztus Isten, és üdvözíts minket!

Helyrehozhatatlanul megbénító kapzsiságodban hogyan feledhetted el azt, amit hallhattál, hogy a lélek nemcsak annyit ér, mint e világ? Kétségbeesve aztán felakasztod magadat, áruló! Kegyelmezz lelkünknek, Krisztus Isten, és üdvözíts minket!

Katavásziaként megismételjük az irmoszt.

Fényének (háromszor)

Fölékesített menyegzős termedet látom, Üdvözítőm, * de nincs menyegzős öltönyöm, hogy oda bejuthassak. * Tedd ragyogóvá lelkem öltözékét, fényárasztó, * és üdvözíts engem!

► *(hangfelvétel)*

DICSÉRETI SZTIHIRÁK

1. hang

Téged, a szűz fiát, * a bűnös asszony Istennek ismervén el * zokogva ezt mondta, * mert könnyekre méltó dolgokat művelt: * Oldozz fel bűneimtől, * mint feloldom hajfonataimat, * szeresd a szeretőt, aki gyűlöletet érdemel, * és a vámosokkal együtt hirdet majd téged, *' emberszerető Jótevőm!

A drága kenetet a bűnös asszony * a könnyeivel keverte, * és miután lábadat megcsókolta, * szeplőtelen lábaidra öntötte. * Neki azonnal megtisztulást adtál, * ki érettünk szenvedtél. * Ajándékozz nekünk is bocsánatot, *' és üdvözíts minket!

Midőn a bűnös asszony kenetet hozott neked, * épp akkor tanítványod alkut kötött a törvényszegőkkel. * Amaz örömmel öntötte rád a drága kenetet, * ez pedig már sietett elárulni a fölbecsülhetlent. * Amaz uralkodónak ismert el, * ez pedig elszakadt az Uralkodótól. * Az asszony így megszabadult, * ám Júdás az ellenség rabja lett. * Szörnyű volt a kicsapongás, * de erősebb a megtérés. * Ezt add meg nekem is, értünk szenvedő Üdvözítő, *' és üdvözíts engem!

Mennyire nyomorult Júdás! * Ő látta a bűnös nőt, ki lábadat csókolta, * és alattomosan eltervezte az áruló csókot! * Az asszony kibontotta hajfonatait, * őt pedig megbéklyózta fölindulása. * Így kenet helyett romlott szagú gonoszságát hozta, * mert az irigység nem képes a hasznosat választani. * Ó, mennyire nyomorult Júdás! *
Mentsd meg az ő sorsától, Istenünk, lelkünket!

Dicsőség... 2. hang

A bűnös asszony igyekezett kenetet venni, * méghozzá drága il-latszert, * hogy megkenje vele Jótevőjét. * És a kenet készítőjéhez így szólt: * Adj nekem kenetet, hogy vele kenjem meg azt, *' aki letö-rölt rólam minden bűnt!

Most és... 6. hang

A bűnbe süllyedt nő rád talált, üdvösség révpartja, * és a könnye-ivel vegyített kenettel megkenve téged, erre kért meg: * Nézz reám, mert hatalmadban van a bűnbocsánat! * Tekints reám, mert a bű-nösök megtérését várod! * Ments meg engem, Uram, bűneim viha-rától, *' a te nagy irgalmad által!

ELŐVERSES SZTIHIRÁK

6. hang

Ma Krisztus eljött a farizeus házába, * és a bűnös nő odaborult lába elé, így kiáltva: * Tekints reám, mert a bűnben elmerültem, * és kétségbeestem tetteimért! * Ne utáljon meg engem a te jóságod! * Adj bűnbocsánatot, Uram, nekem, *' és üdvözíts engem!

Elővers: Beteltünk kora reggel irgalmaddal, Urunk, s ujjongtunk és vigadoz-tunk napjainkban.

Kibontotta haját előtted, Urunk, a bűnös nő, * Júdás is kinyújtot-ta kezét a törvényszegők felé. * Az egyik azért, hogy elnyerje a felol-dozást, * a másik pedig, hogy pénzhez jusson. * Azért így kiáltunk hozzád: * Szabadítónk, akit ő érettünk elárult, *' Urunk, dicsőség néked!

Elővers: Hadd örvendjünk annyi napon át, ameddig megaláztál minket, és anynyi évig, mint ameddig nyomorúságot láttunk, s tekints le szolgáládra és alkotásaidra, s igazítsd útba azoknak fiait!

Rossz illatot árasztó bűnös nő jött hozzád, * könnyeivel öntözve lábadat, Üdvözítő, * s így előre jelezte kinszenvedésedet. * Hogyan néztek szemedbe, Uralkodó, * ki eljöttél, hogy megmentsd a mélyből a paráznát? * Támassz fel engem is a halálból, * ki Lázárt feltámasztottad negyednapra a sírból! * Fogadj be engem, nyomorultat, * és üdvözíts engem, Uram!

Elővers: Legyen rajtunk a mi Urunk Istenünk fényessége, és kezeink munkáit te igazgasd jóra, kezeink munkáját jóra igazgasd!

Az életmódja miatt kétségbeesett * és erkölcsére nézve rosszhírű nő * kenettel járult hozzád, ezt mondva: * Ne taszíts el engem, a paráznát, * ki a Szűztől születél! * Ne vesd meg könnyeimet, az angyalok öröme, * de fogadj be engem, a bűnbánót, * kit nem vetted el vétkeim közben, Uram, * a te nagy irgalmad folytán!

Dicsőség... most és...

Kasszián szerzetesnő Idiomelon éneke 8. hang

Uram, a sok bűnbe merült nő * istenségedet megérezve * vállalta a kenethozást, * s előre elhozta a balsamot eltemetésedre. * „Ó, jaj nekem – sírva kiáltá –, * éjszakaként borul rám bűneim sokasága * és a vétkekhez való ragaszkodás holdtalan homálya! * Fogadd el könnyeim patakját, * ki a felhők vizét a tengerbe zúdítod. * Hajolj le szívem sóhajtásaihoz, * ki az egeket meghajlítod kimondhatatlan alázattal! * Csókkal borítom el legszentebb lábaidat, * és megtörlöm a hajfürtökkel, * amelyekkel Éva az Édenkertben * a te közeledésed hangjára félelmében elrejtőzött. * Ki tudná föltárni bűneim sokaságát * és a te ítéleteid melységét? * Üdvözítőm, lelkem megmentője, * ne vesd meg a te szolgálódat, * hiszen irgalmad végtelen!”

Jó az Urat dicsérni...

Háromszorszent.

Konták 4. hang. Minta: Aki önként...

Bár a bűnös asszonyt is felülmúlva vétkeztem, ó Jóságos, * soha könnyekkel még neked nem áldoztam. * Azért csöndben borulok le eléd, * tisztaságos lábadat csókolgatva. * Mint Uralkodóm, adj bűnbocsánatot nekem, * ki hozzád így kiáltok: ** Szabadíts meg engem annak szennyéből, mit műveltem!

Uram, irgalmazz! (40-szer). Dicsőség... most és... Ki a keruboknál... Az Úr nevében... Legyen áldott... Mennyei Királyunk... Uram, irgalmazz! (3-szor) Dicsőség... most és... Ki a keruboknál... Az Úr nevében... Könyörüljön rajtunk... Szent Efrém fohászok (leborulásokkal, de 12 meghajlás nélkül).

Elbocsátó.

A TRITHEKTI (3. és 6.) IMAÓRÁN

A prófétai olvasmány tropárja 2. hang

Összegyűlt ma a gonosz gyülekezet, * és hiúságot tervez ellened, * ma Júdás alkut köt, és zálogként kötelet kap, * Kaifás pedig akaratlanul is megvallja, * hogy egyvalaki mindenkiért vállalja az önkéntes szenvedést. ** Megváltó Krisztus Istenünk, dicsőség neked!

Prokimen 8. hang (133. zsoltár)

Áldjon meg téged az Úr Sionból, * ki a mennyet és a földet alkotta!
Elővers: Íme, most áldjátok az Urat, ti, az Úr összes szolgálói!

Ezekiel proféta jövendölésének olvasása (2,3-3,3)

Az Úr ezt mondta nekem: Emberfia, elküldelek Izrael fiaihoz, akik lázongtak ellenem. Némelyek ugyanis fellázkodtak ellenem. Ők is, akárcsak atyáink, mind a mai napig megszegték szövetségemet. Fiaik is keményfejűek és megátalkodott szívűek lettek. Hozzájuk küldelek, hogy mondd meg nekik: így szól az Úr: „Hátha mégiscsak meghallgatnak vagy megrendülnek – mert lázongó ház ez – és megtudják, hogy te próféta vagy közöttük. Te pedig, emberfia, ne félj tő-

lük, s ne ijedj meg arcuktól, mert őrzöngeni fognak és mindenfelől rád támadnak majd, és te skorpiók között fogsz lakni. Ne ijedj meg beszédeiktől, és ne remegj az arcuktól, mert lázongó ház ez. Mondd el nekik üzenetemet, hátha talán meghallgatják vagy megrendülnek, mert lázongó ház ez! Te pedig, emberfia, hallgass arra, aki hozzád intézi igéjét, s ne szegülj ellenem, mint ez a lázongó ház! Nyisd ki a szádat, és azt edd meg, amit én adok neked!” És íme, láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, s egy könyvtekeres volt benne. Kigöngyölte előttem, és elől is, hátul is tele volt írva. Tele volt írva gyással, siralommal és jajszóval, így szólt hozzám: „Emberfia, nyeld le ezt a tekerceset, és menj, szólj Izrael házához!” Ekkor kinyitottam a számat, és megetette velem ezt a tekerceset, és azt mondta nekem: „Emberfia, egye meg ezt a szád, és egész benső részed teljék meg ezzel a tekercesemmel, amit neked adtam!” Megettem azt, s olyan édes lett a számban, mint a méz.

Prokimen 2. hang (134. zsoltár)

Kik az Urat félitek, * áldjátok az Urat!

Elővers: Dicsérjétek az Úr nevét, dicsérjétek, szolgálj az Urat!

A szertartás tovább folytatódik az imaóra szokásos rendje szerint.

ELŐSZENTELTEK LITURGIÁJA

A bevezető zsoltár után elmondjuk a 119-133. zsoltárt.

Uram tehozzád... után:

Tíz előverset éneklünk a reggel már énekelt sztihirákkal

1. hang

Téged, a szűz fiát, * a bűnös asszony Istennek ismervén el * zokogva ezt mondta, * mert könnyekre méltó dolgokat művelt: * Oldozz fel bűneimtől, * mint feloldom hajfonataimat, * szeresd a szeretőt, aki gyűlöletet érdemel, * és a vámosokkal együtt hirdet majd téged, ** emberszerető Jótevőm!

A drága kenetet a bűnös asszony * a könnyeivel keverte, * és miután lábadat megsókolta, * szeplőtelen lábaidra öntötte. * Neki azonnal megtisztulást adtál, * ki érettünk szenvedtél. * Ajándékozz nekünk is bocsánatot, ** és üdvözíts minket!

Midőn a bűnös asszony kenetet hozott neked, * épp akkor tanítványod alkut kötött a törvénszegőkkel. * Amaz örömmel öntötte rád a drága kenetet, * ez pedig már sietett elárulni a fölbecsülhetlent. * Amaz uralkodónak ismert el, * ez pedig elszakadt az Uralkodótól. * Az asszony így megszabadult, * ám Júdás az ellenség rabja lett. * Szörnyű volt a kicsapongás, * de erősebb a megtérés. * Ezt add meg nekem is, értünk szenvedő Üdvözítő, ** és üdvözíts engem!

Mennyire nyomorult Júdás! * Ő látta a bűnös nőt, ki lábadat sókolta, * és alattomosan eltervezte az áruló csókot! * Az asszony kibontotta hajfonatait, * őt pedig megbéklyózta fölindulása, * így kenet helyett romlott szagú gonoszságát hozta, * mert az irigység nem képes a hasznosat választani. * Ó, mennyire nyomorult Júdás! ** Mentsd meg az ő sorsától, Istenünk, lelkünket!

2. hang

A bűnös asszony igyekezett kenetet venni, * méghozzá drága illatszert, * hogy megkenje vele Jótevőjét. * És a kenet készítőjéhez így szólt: * Adj nekem kenetet, hogy vele kenjem meg azt, *' aki letörölt rólam mindenbűnt!

6. hang

A bűnbe süllyedt nő rád talált, üdvösség révpartja, * és a könnyeivel vegyített kenettel megkenve téged, erre kért meg: * Nézz reám, mert hatalmadban van a bűnbocsánat! * Tekints reám, mert a bűnösök megtérését várod! * Ments meg engem, Uram, bűneim viharától, *' a te nagy irgalmad által!

Ma Krisztus eljött a farizeus házába, * és a bűnös nő odaborult lába elé, így kiáltva: * Tekints reám, mert a bűnben elmerültem! * és kétségbeestem tettemért! * Ne utáljon meg engem a te jóságod! * Adj bűnbocsánatot, Uram, nekem, *' és üdvözíts engem!

Kibontotta haját előtted, Urunk, a bűnös nő, * Júdás is kinyújtotta kezét a törvényszegők felé. * Az egyik azért, hogy elnyerje a feloldozást, * a másik pedig, hogy pénzhez jusson. * Azért így kiáltunk hozzád: * Szabadítónk, akit ő érettünk elárult, *' Urunk, dicsőség néked!

Rossz illatot árasztó bűnös nő jött hozzád, * könnyeivel öntözve lábadat, Üdvözítő, * s így előre jelezte kínszenvedésedet. * Hogyan nézzek szemedbe, Uralkodó, * ki eljöttél, hogy megmentsd a mélyből a paráznát? * Támassz fel engem is a halálból, * ki Lázárt feltámasztottad negyednapra a sírból! * Fogadj be engem, nyomorultat, *' és üdvözíts engem, Uram!

Az életmódja miatt kétségbeesett * és erkölcsre nézve rosszhírű nő * kenettel járult hozzád, ezt mondván: * Ne taszíts el engem, a paráznát, * ki a Szűztől születél, * Ne vesd meg könnyeimet, az angyalok öröme, * de fogadj be engem, a bűnbánót, * kit nem vetettél el vétkeim közben, Uram, *' a te nagy irgalmad folytán!

Dicsőség... most és... 8. hang

Uram, a sok bűnbe merült nő * istenségedet megérezve * vállalta a kenethozást, * s előre elhozta a balzsamot eltemetésedre. * „Ó, jaj

nekem – sírva kiáltá –, * éjszakaként borul rám bűneim sokasága *
és a vétkekhez való ragaszkodás holdtalan homálya! * Fogadd el
könnyeim patakját, * ki a felhők vizét a tengerbe zúditod. * Hajolj
le szívem sóhajtásaihoz, * ki az eget meghajlítod kimondhatatlan
alázattal! * Csókkal borítom el legszentebb lábaidat, * és megtörlöm
a hajfürtökkel, * amelyekkel Éva az Édenkertben * a te közeledés
hangjára félelmében elrejtőzött. * Ki tudná föltárni bűneim sokasá-
gát * és a te ítéleteid mélységét? * Üdvözítőm, lelkem megmentője, *
ne vesd meg a te szolgálódat, ** hiszen irgalmad végtelen!”

Enyhe világossága / a szent és boldog / és halhatatlan mennyei
Atya / isteni dicsőségének, / Jézus Krisztus! / Eljövén a Napnak le-
nyugvásához, / és látván az esteli fényt, / áldjuk az Atyát / s a Fiút /
és a Szentlélek Istent! / Mert te méltó vagy, / hogy minden időben /
szent hangon énekeljünk tenéked, / Isten Fia, / ki éltet adsz a világ-
nak; / miért is ez a világ / dicsóít téged.

Prokimen 4. hang (135. zsoltár)

Adjatok hálát az ég Istenének, * mert irgalma örökkévaló!

Elővers: Adjatok hálát az istenek Istenének, mert irgalma örökkévaló!

Olvasmány: Kiv 2,11-23

Történt azokban a napokban, amikor már felnőtt Mózes, hogy kiment a testvéreihez, Izrael fiaihoz. Miután felfogta azoknak nagy gyötrelmét, látott egy egyiptomi embert, amint épp egy zsidót üt-
legel, aki az ő testvérei, Izrael fiai közül való. Körültekintett jobbra
és balra, és senki mást sem látott. Erre agyonütötte az egyiptomit, s
elrejtette őt a homokban. Másnap is kiment, s akkor két zsidó férfit
látott verekedni. Azt mondta annak, aki hibás volt: „Miért vered a
testvéredet?” Az pedig így szólt: „Ki tett meg téged fejedelemnek és
bírának fölöttünk? Talán csak nem akarsz engem is megölni, mint
ahogy tegnap megölted az egyiptomit?” Mózes erre megijedt, és azt
mondta: „Hogyan derülhetett ki így ez a dolog?” A fáraó is meghal-
lotta ennek hírét, és halálra kerestette Mózeset. Erre ő elmenekült a

fáraó elől, és Midiám földjén telepedett le. Midián földjére érkezve leült a kútnál. Midián papjának hét leánya volt, akik apjuknak, Jetrónak a juhait legeltették. Eljöttek oda, hogy merítsenek a kútból, s így megtöltsék a vályúkat, hogy megitathassák apjuknak, Jetrónak a juhait. Pásztorok jöttek azonban oda, és elkergették őket. Mózes viszont védelmükre kelt, és merített nekik, és megitatta juhaikat. Hazamentek a leányok apjukhoz, Ráguelhez, s az megkérdezte: „Hogyhogy ma ilyen hamar jöttetek haza?” Azok pedig így feleltek: „Egy Egyiptomból érkezett férfi mentett meg minket a pásztoroktól, és merített is nekünk vizet, amellyel megitatta a juhainkat”. Ő erre így szólt lányaihoz: „Hol van ő? Miért hagytátok ott ezt az embert? Hívjátok be őt, hogy egyen velünk kenyeret!” Mózes ezután átköltözött ehhez az emberhez, az pedig Mózeshez adta leányát, Szeförát feleségül. Az asszony aztán fiút fogant méhében, akit Mózes Gersomnak nevezett, mondván, hogy jövevény vagyok idegen földön. Aztán újra fogant az asszony, és másodszor is fiút szült, akit Eliezernek neveztek el, mondván: Mert atyám Istene a segítőm, és megmentett engem a fáraó kezéből.

Prokimen 4. hang (137. zsoltár)

Uram, irgalmad örökkévaló, * ne vesd meg kezed alkotásait!

Elővers: Hálát adok neked, Uram, teljes szívemből, és az angyalok színe előtt éneklek neked.

Olvasmány: Jób 2,1-10

Történt egy napon, hogy Isten angyalai eljöttek, hogy megjelenjenek az Úr színe előtt, és velük együtt eljött a sátán is, hogy megjelenjék az Úr színe előtt. Akkor így szólt az Úr a sátánhoz: „Honnan jössz?” A sátán pedig azt mondta az Úrnak: „Végigjártam mindent az ég alatt és bejártam az egészet, most pedig itt vagyok.” Az Úr pedig megkérdezte a sátánt: „Láttad-e szolgámat, Jóbot? Mert nincs hozzá fogható ember a földön, aki ennyire ártatlan, feddhetetlen, igaz, istenfélő és minden gonzságtól tartózkodna. Még mindig kitar az ártatlanságban, noha te rávettél, hogy mindenét ok nélkül ve-

gyem el!” A sátán azonban közbevetette: „Bórt a bőrért! Mert amiye csak van az embernek, mindenét odaadja az életéért. De vesd csak ki rá a kezedet, érintsd meg a csontjait és a húsát! Vajon akkor megáld-e majd szentől szembe?” Az Úr azt mondta a Sátánnak: „Nos, átadom őt neked. Csak az életét kíméld meg!” Elment ekkor a sátán az Úr színe elől, és Jóbot rosszindulatú fekélyvel sújtotta tetőtől talpig. Az pedig egy cserépdarabot fogott, hogy kapargassa magát, s a szemétdombra ült a városon kívül. Sok idő elteltével azt mondta neki a felesége: „Meddig tartasz még ki és mondogatod, hogy várok még egy kicsit a szabadulásom reményében? Íme, már az emléked is eltűnt a földről: fiaink és leányaink, az én méhem gyötrelme és fájdalma, akikkel hiába vesződtem olyan sok fáradsággal. Te magad férgek rothadásában ülsz, szabad ég alatt éjszakázva, én pedig nyomorogva egyik helyről a másikra járok, és egyik házból a másikba, csak arra várva, hogy mikor nyugszik már le a nap, hogy végre kipihenjem fáradalmaimat és gyötrelmeimet, amelyek most gyötörnek. Mondj hát valami kemény szót Istenre, és aztán halj meg!” Ő viszont rátekintve ezt mondta: „Úgy beszélsz, mint egy esztelen asszony! Ha a jót elfogadtuk az Úr kezéből, akkor a rosszat ne fogadjuk el?” S mindezek megtörténte után sem vétkezett Jób ajkaival az Úr színe előtt.

Evangelium: Mt 26,6-16

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, odament hozzá egy asszony. Alabástrom edényben drága kenet volt nála, és az asztalnál ülőnek fejére öntötte. Ennek láttán a tanítványai boszszankodtak: „Mire való ez a pazarlás? Hiszen jó pénzért el lehetett volna adni ezt a kenetet, és az árát odaadni a szegényeknek.” Jézus észrevette, és így szólt hozzájuk: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem. Szegények ugyanis mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek. Amikor ő ezt a kenetet a testemre öntötte, a temetésemre tette. Bizony mondom nektek, az egész világon, ahol csak hirdetni fogják ezt az evangéliumot, az ő emlékeztére azt is elmondják majd, amit tett.” Ekkor a tizenkettő közül az

egyik, akit Iskarióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, és azt mondta: „Mit adtok nekem, ha kezetekre adom őt?” Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki. Attól kezdve már csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa nekik.

ESTI ZSOLOZSMA

IV. ÓDA. HALLOTT PRÓFÉTÁD... 6. HANG

Megterítve fogadott téged, teremő, beavatottjaiddal együtt az emeleti terem, hogy ott megtartsd a pászka vacsorát. Ezen a helyen vitted végbe szent titkaidat, hiszen ott készítette elő számodra két előreküldött tanítványod a pászkát.

„Menjetek el egy illetőhöz!” – mondta előre apostolainak a Mindentudó – és boldog az, aki híven be tudja fogadni az Urat, emeleti teremként készítve elő a szívét és vacsorául a vallásos áhítatát.

Kapzsi szándékú és esztelen Júdás, teljesen balga vagy! Noha egyedül rád bízták az erszényt, mégse hajoltál együttérzésre, hanem kőszívűen elzárkózva minden jóérzés elől, elárultad az egyedül irgalmast.

Az Istent megölni vágyók elhatározása egybevágott a kapzsinak a cselekvésével. Az előzők a gyilkosságra fegyverkeztek fel, az utóbit pedig a pénz vonzotta, úgyhogy aztán a kétségbeesés köteléhez folyamodva gonoszul vetett véget saját életének.

Csókod árulás, üdvözlő szavad gyilkos kard, te csaló Júdás! Nyelved az összetartozásról beszél, de lélekben az eltávolodásra hajlasz, mert már csalárdul azon fáradozol, hogy a jótevőt a gonoszoknak eláruld.

Csókot adsz, és áruba bocsátasz, Júdás. Megcsókolsz, és nem fáradsz el a hamis úton járva! Ki ad csókot gyűlöletből, te háromszorosán szerencsétlen? Ki adja el pénzért azt, akit szeret? A csók a te szégyentelen szíved gonosz szándékára vall.

Dicsőség...

Lényegedre feloszthatatlan, személyekre nézve összekeveretlen, Háromságban létező egységes Istenség, téged, mint együtt uralkodó királyi hatalmat szent énekekben magasztallak, noha téged a magasságban is háromszoroszent énekkal dicsőítenek.

Most és... Theotokion

Foganásod meghaladja az értelmet, szülésed pedig a természet rendjét, Istenszülő! Hiszen a Szentlélektől, mag nélkül fogantál, szülésed pedig kivételt képezett a természet törvénye alól, mert sérülés nélküli és minden más szülés természetét felülmúlja ez az anyaság, hiszen maga Isten a szülött.

Kathizma 4. hang. Minta: Kijelented magadat...

Együtt étkeztél tanítványaiddal, ó Mester, * s titokzatosan kijelentetted a te végedet, * mellyel megszabadulunk az enyészettől, * kik a te szent szenvedéseidet tiszteljük.

VIII. ÓDA: KIT DICSÓÍTENEK... (6. HANG)

Teljesítette a törvény parancsát az, aki hajdan a törvényt írta kőtáblákra a Sínai hegyen. Elfogyasztotta az ősi, árnyékszerű pászkát, és ő maga lett az igazi pászka, a titokzatos élő áldozat.

Öröktől fogva elrejtett bölcsességedet titok formájában feltártad. Üdvözítő Krisztus, és a vacsorán egyszerre minden apostolodnak tudomására hoztad azt. Ők pedig Istentől ihletve mindezt átadták az egyházaknak.

„Még ezen az éjszakán egyiketek álnokul elárul engem és átad a zsidóknak” – mondta Jézus, és ezzel zavarba hozta barátait, akik erre kérdően tekintgettek egymásra.

Megalázkodott érettünk ő, aki gazdag, amikor fölkelt a vacsorától, s a kendőt fölvéve körülövezte magát, s meghajolva megmosta tanítványainak a lábát, még az árulóét is.

Mennyire felfoghatatlan és kimondhatatlan a te nagyságod, Jézus! Vajon kit nem döbbsentene meg, hogy Teremtő létedre odaállsz a sárból alkotott földi ember elé s megmosod lábát, utána pedig meg is törlőd kendővel?

A tanítvány, akit az Úr szeretett, a mellére borulva ezt kérdezte tőle: „Ki árul el téged?” Krisztus pedig ezt felelte neki: „Az, aki most a tálba mártja a kezét.”

A tanítvány magához veszi ugyan még a falatot, de otthagyja a kenyeret, mert az árulásra igyeckszik a zsidókhoz, így szól a törvénszegőkhöz: „Mit fogtok nekem adni, ha én őt kezetekbe adom?”

Dicsőség...

Az egylényegű Istent imádom, s közben megkülönböztetve három személyét magasztalom, akik megkülönböztethetők ugyan, de nem másfajta, mert az egy Isten három személyben létezik, mint Atya, Fiú és Szentlélek.

Most és... Theotokion

Szabadíts meg minket, Üdvözítő Jézus, az eltévelyedéstől, a kísértéstől és a gonosztól! Fogadd el az Istenszülő szüntelen közbenjárását értünk, hiszen anyád ő, aki hatékonyan könyöröghet nálad!

IX. ÓDA. IRMO SZ: A MAG NÉLKÜLI... (6. HANG)

Amikor letelepedtél tanítványaiddal a vacsorához, kinyilatkoztattad nekik a te emberré levésed nagy titkát, s ezt mondtad: Vegyétek az életadó kenyeret, és hittel igyátok az én véretem, mely halálomkor isteni oldalamból és életáldozatomból fakadt!

Mennei hajléknak bizonyult az emeleti terem, melyben Krisztus a húsvétot végezte; ez a vérontás nélküli lakoma a mi szellemi áldozatunk – és az ott végbement titkok asztala lett a mi lelki áldozati oltárunk.

Krisztus a nagy és tiszteletreméltó pászka. Eszik, mint kenyeret, feláldozzák, mint bárányt, bemutatják értünk áldozatul, s mi az ő testét és vérét mindnyájan buzgón és titokzatosan magunkhoz vesszük.

Miután megáldottad a kenyeret, mennyei Kenyér, és hálát adtál érte Szülőatyádnak, kezedbe vetted a kelyhet is, és odaadtad tanítványaidnak, mondván: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, ez pedig az enyészhetetlen élet vére!

Bizony mondom nektek – mondta Krisztus, az igazi szőlőtő apostolainak, a szőlővesszőknek: mostantól nem iszom a szőlő eme terméséből addig, míg majd az újat nem iszom veletek, örököseimmel, Atyám dicsőségében.

Eladod harminc ezüstért a felbecsülhetlent, gonosz Júdás, és nem gondolsz a vacsora titkára, sem a tiszteletreméltó lábmosásra? Hogyan is bukhattál ki végtére ennyire a világosságból, hogy a bukásra jutottál, hiszen már magadhoz is ölelted a kötelet?

Kinyújtottad kezedet, melyben a halhatatlanság kenyerét tartottad, hogy megfogd vele az ezüstöt, s álnok csókra nyújtottad a szándat, melybe Krisztus testét és vérét fogadtad. De jaj neked! – mondja Krisztus.

Krisztus, az égi és isteni kenyér adott táplálékot az egész világnak. Jöjjetek, Krisztus kedvelői, vegyünk híven, földi ajakkal, de szep-lőtelen szívvel a körünkben felajánlott szent áldozattá lett pászkat!

Dicsőség...

Dicsőítsük az Atyát, magasztaljuk a Fiút, s imádjuk híven a Szentlelket, az oszthatatlan Szentháromságot, a lényeg szerinti egységet, a világosságot és világosságokat, az életet és életeket, mely megeleveníti és megvilágosítja a földkerekséget!

Most és...Theotokion

Egyedül te lettél mennyei nászterem, szeplőtelen Jegyes, mert a belőled változás nélkül testet öltött Istent hordoztad és szülted. Ezért téged, mint Isten jegyesét és anyját, mi, hívek, minden nemzedéken át igazhitűleg magasztalunk.